

[Jørgen Estrup]

Jamen hvorfor står vi så egentlig her med dette forslag? Ved regeringen egentlig, hvad den vil med dette forslag? Hvis vi skal lave det igen til efteråret, skulle vi så ikke prøve at blive enige om, hvad det er, der skal laves, i stedet for nu at ulejlige Folketinget, fordi regeringens slagsmål åbenbart er endt med dette her, som alle er enige om er helt utilstrækkeligt? Og jeg er enig: dette forslag har ikke megen fornuft i sig. Det har først og fremmest fornuft på det punkt, som allerede var inde i de boligpolitiske forhandlinger i maj, og det støtter vi, nemlig spørgsmålet om de 100 pct.s belåning af udgifterne til om- og tilbygning.

Men hvad er fornuften i på et tidspunkt, hvor vi kender alle problemerne i realkredit-ten, og hvor – for at bruge fru Kirsten Jacobsens udtryk for et øjeblik siden – realkreditinstitutternes uansvarlighed har været på forsiden alle steder og i et vist omfang er det stadig væk, at begynde en frigivelse af tillægslån og hele den procedure? Var det dog ikke fornuftigere, at vi ventede, indtil vi vidste, hvor vi ville hen, og så sørgede for at lave et system, som realkrediten også kunne tilpasse sig, og hvor vi var sikre på, at de på det tidspunkt var parat til at tage imod den lovgivning, Folketinget kommer med?

Jeg er principielt enig i, at vi bør sigte mod et system, hvor realkrediten bliver fri, hvor den bliver en del af den bredere kreditgivning her i landet. Men så længe realkrediten har problemer med at klare solvensen, med at klare lånereglerne, med alle de ting, vi har set i den sidste tid, synes jeg egentlig, det er et besynderligt forslag at komme med, når det så oven i købet aldeles klart fremgår, at regeringspartierne næsten ikke har kunnet blive enige om det.

Vi vil altså sige ja til forslaget om de 100 pct.s belåning af udgifter til om- og tilbygning, for det er der en fornuftig beskæftigelsesmæssig virkning i. Jeg har min store tvivl med hensyn til omprioriteringsforslaget, og det vil vi se på. Men vi vil ikke være med til at slippe tillægsbelåningen løs på nuværende tidspunkt. Det må vi lade andre om at gennemføre, hvis de mener, det er rimeligt.

Lad mig til sidst vende mig til fru Kirsten Jacobsens forslag. Jeg synes, det er interessant at se fru Kirsten Jacobsen som bannerfører for realkrediten, efter hvad vi har oplevet igen-

nem de senere år, og hvor pisen har hvilet tungt og stærkt på rygstykkerne hos realkredit-ten – nogle gange også med rimelighed, det skal jeg villigt indrømme.

Men nu foreligger der altså her et lovforslag, hvor der overhovedet ingen betæneligheder er ved at slippe realkrediten løs. Jeg synes, det havde klædt fru Kirsten Jacobsen bedre, hvis hun samtidig havde foreslået og forklaret, hvordan man skulle sikre, at dette faktisk skete på et rimeligt grundlag, uden at vi fik noget af det tilbage, som fru Kirsten Jacobsen selv for et øjeblik siden kaldte realkreditinstitutternes uansvarlighed. Det står der ikke et ord om, og derfor må jeg selvfølgelig klart sige, at vi ikke kan støtte det forslag.

Jeg synes også, det er beskæmmende, som vi hørte før, at fru Kirsten Jacobsen finder det rimeligt at skrive i bemærkningerne til forslaget, at det stigende omfang af ægtefællesalg taler for at ændre loven, når vi ved, hvilken rolle fru Kirsten Jacobsen har spillet på dette område, og at ingen har større ansvar for den situation, vi har i dag.

Jeg må således konkludere, at de to lovforslag, vi her har foran os, er besynderlige. Vi kunne meget godt have været dem foruden.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er til hr. Jørgen Estrup. Lad os dog holde os til kendsgerningerne! Kendsgerningerne er, at Fremskridtspartiets forslag ikke flytter lånegrænsen på 80 pct. Det er den, der er interessant i forhold til kreditforeningernes ansvarlighed. Det tror jeg selv hr. Jørgen Estrup vil give mig ret i.

Hr. Jørgen Estrup har jo sammen med andre partier her i Folketinget medvirket til, at det ikke længere er muligt at føre parlamentarisk kontrol og tilsyn med, hvordan de opfører sig rent ansvarligt, fordi alt er blevet hemmeligt, alt er blevet lukket. Det er Finanstilsynet, der har fået den kontrolfunktion, og vi andre kan bare klappe i. Det har hr. Jørgen Estrups parti stemt for; det har Fremskridtspartiet ikke. Fremskridtspartiet ønskede den parlamentariske indsigt; vi ønskede at kunne kontrollere, at det også gik ansvarligt til. Men vi har måttet konstatere, at et flertal her i Tinget, deriblandt hr. Jørgen Estrup, har givet Finanstilsynet hals- og håndsret over, om kreditforeningerne